

Ѽ ЦИГАНСКА ЛЮБОВ

Спи, нахалнице непробудна. Циганска любов!
Спи, възпяна с Венец свенлив,
пияна самодиво, след блуден пир
сред облаци в небеса... Изтрезнявай!

Кому отваряш интимни Врати?
Млъкнала робиньо, с търпение безбожно!?
Кому поднасяш нектарен елексир?
Защо дишаш, живееш в сън велик,
надсмивайки се над собствена участ...

Кому, в зори тръшваш небесни порти
сред облаци в небесата? В ранни младини...
Увисват! Висят деца, народени кученца, сучещи -
пъстър гердан над плодна гръд, опустошена.

Ангел ли витае в прахан или глутница влъхви...
Подскачащи над парчета остри от строшен потир,
откраднат от богослов с плът мазна.
Дължна си да понесеш удари от чукове на Вулкан.
Изригвания гневни, приливи на океан... За вината,
потомка на Ева, изкусена от змията с ябълката райска...

Спи! След Голгота няма гроб, готов да ласкае твоя зов.
Няма реки сияйни с лодки Венециански за отплаване,
нито паметник, нито корона, единствено - Венец трънлив!
Видения... Кошмари, обещаващи от диригента, пратеник
космичен, свенлив от незнайната ти планета, обзидил
безсмъртен лъч, хап за нови страдания... Бдиш на сцена
без кумир. Роза ухаеща без бодли! С корени изкоренени!
Бдиш!

И колкото синилата си с макияж да прикриваш, с участта
да се примириш, да кървиш с бодли в устни впити,
в плътта смугла, в сърцето с рани, язви от обида,
молитви - чужди за изповеди, служби
не ще ти позволи мъчителят розов да го обичаш без сълзи.

Възпяна циганска любов без нейните сълзи
ти си истински нещастна, земна... Мри!
ако си коварна! И се съживи! Не умирай!
От другата страна на монетата - безценна!